

Sandra Brown

Ontvoerd

Is ze ontvoerd? Kan ze ontsnappen? Wil ze wel weg...

ISBN 978-90-225-7649-6

ISBN 978-94-023-0591-3 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Mean Streak*

Vertaling: Ans van der Graaff en David Orthel

Omslagontwerp: Kathleen Lynch/BlackKat Design

Aanpassing Nederlands omslag: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Anne Twomey (portret vrouw); Trevillion/Carmen Spitznagel (bos);
iStock (rennende vrouw)

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 by Sandra Brown Management, Ltd.

By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc. and Ulf Töregård Agency AB.

First published in the United States by Grand Central Publishing.

© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Alles deed Emory pijn. Zelfs ademen.

De mistige lucht leek gevuld met onzichtbare maar scherpe deeltjes, als ijskristallen of glasscherven. Ze was niet warm genoeg gekleed. De felle kou prikte in haar gezicht waar haar huid onbedekt was. Haar ogen traanden ervan en ze moest steeds knipperen om te voorkomen dat de tranen haar het zicht benamen en het lopen bemoeilijkten. Ze had steken in haar zij die voortdurend hun gemene klauwen in haar zetten. De stressfractuur in haar rechterschoonvoet joeg felle pijnscheuten door haar scheenbeen.

Maar het overwinnen van de pijn, erdoorheen rennen, hem te boven komen, was een kwestie van wilskracht en discipline. Die had ze, zo was haar verteld. In overvloed zelfs. Maar dit was waarvoor ze al die tijd zo zwaar had getraind. Ze kon het. Ze moest.

Doorzetten, Emory. De ene voet voor de andere. Overbrug de afstand, meter voor meter.

Hoe ver nog?

Als je blijft, laat het niet ver meer zijn.

Aangespoord door vastberadenheid en faalangst verhoogde ze het tempo.

Toen kwam er een ruisend geluid uit de donkere schaduwen van het oprukkende bos, gevolgd door een luchtverplaatsing vlak achter haar. Haar hart sloeg over bij het besef van naderend onheil waarop ze niet zou kunnen reageren. Een sterrenregen van pijn explodeerde in haar hoofd.

‘D oet het zó veel pijn?’ Dokter Emory Charbonneau wees naar een tekening van een kindergezigtje dat verwrongen was van pijn, met grote tranen die over de wangen biggelden. ‘Of zo veel?’ Ze wees naar een ander plaatje in de reeks, waarop een fronsend gezicht getuigde van matig ongemak.

Het meisje, drie jaar oud, wees naar het eerste plaatje.

‘Sorry, schatje, dit moet even.’ Emory bracht haar otoscoop in in het rechteroor. Het meisje begon te gillen. Zo rustig als ze kon en intussen geruststellend pratend, onderzocht Emory haar oren. ‘Ze zijn allebei ernstig ontstoken,’ zei ze tegen de uitgeputte moeder.

‘Ze loopt al te huilen sinds ze vanmorgen wakker werd. Dit is al de tweede oorontsteking dit najaar. De vorige keer kon ik niet bij u terecht, dus ben ik naar de spoedeisende hulp gegaan. De dokter daar schreef medicatie voor en het was even over, maar nu is het terug.’

‘Chronische infecties kunnen tot gehoorverlies leiden. Het is beter ze te voorkomen dan pas te behandelen als ze zich voordoen. U zou met haar naar een kinder-kno-arts kunnen gaan.’

‘Heb ik geprobeerd. Er is er geen die nieuwe patiënten aanneemt.’

‘Ik ken een van de beste. Daar krijg ik haar wel binnen.’ Het was geen misplaatste opschepperij. Emory had er alle vertrouwen in dat een van haar collega’s iemand die zij doorverwees als patiënt zou opnemen. ‘Over zes weken moet die ontsteking wel genezen zijn. Dan maak ik een afspraak voor haar. Ik zal haar nu antibiotica geven en een antihistaminicum vanwege het vocht achter haar trommelvlies. U kunt haar een kinderpijnstiller geven, maar als de medicatie eenmaal aanslaat zal de pijn wel zakken. Dring haar geen eten op,

maar zorg wel dat ze genoeg drinkt. Als het over een paar dagen niet beter gaat, bel dan dit nummer. Ik ben dit weekend weg, maar er is een waarnemend arts beschikbaar. Mocht er zich een noodgeval voordoen, wat ik niet verwacht, dan bent u in goede handen tot ik terug ben.’

‘Dank u wel, mevrouw Charbonneau.’

Ze glimlachte vriendelijk naar de moeder. ‘Een ziek kind is voor niemand fijn. Zorg dat u zelf genoeg rust krijgt.’

‘Gaat u iets leuks doen van het weekend?’

‘Dertig kilometer hardlopen.’

‘Lijkt me een martelgang.’

Emory glimlachte weer. ‘Dat is ook de bedoeling.’

Buiten de onderzoekskamer schreef ze het recept uit en werkte ze het patiëntendossier bij. Ze gaf het aan de assistente die de patiënten uitliet. De jonge vrouw zei: ‘Dat was de laatste van vandaag.’

‘Ja. Ik ga er meteen vandoor.’

‘Hebt u het ziekenhuis op de hoogte gebracht?’

Ze knikte. ‘Ja, en de boodschappendienst ook. Ik ben officieel afgemeld voor het weekend. Zijn dokter Butler en dokter James met patiënten bezig?’

‘Ja. En ze hebben er allebei nog een paar in de wachtkamer zitten.’

‘Ik had ze graag nog even willen zien voor ik wegga, maar ik zal ze maar niet storen.’

‘Dokter Butler heeft nog een briefje voor u achtergelaten.’ Ze gaf haar een velletje papier van een notitieblok met monogram en de tekst: *Hals- und Beinbruch. Of zeg je dat niet tegen een marathonloper?*

Emory glimlachte, vouwde het briefje op en stopte het in de zak van haar labjas.

‘Dokter James zei me u te waarschuwen voor beren,’ zei de assistente.

Emory lachte. ‘Weten hun patiënten eigenlijk wel wat voor grappenmakers het zijn? Doe ze mijn hartelijke groeten.’

‘Zal ik doen. Ren ze.’

‘Dank je. Tot maandag.’

‘O wacht, ik vergeet nog iets. Uw man belde. Hij zei dat hij eerder wegging van zijn werk en thuis zou zijn om u gedag te zeggen.’

‘Emory?’

‘Ik ben hier.’ Ze ritste haar weekendtas dicht terwijl Jeff de slaapkamer in liep. Met een opzettelijk uitdagende beweging trok ze de tas van het bed en hing hem aan haar schouder.

‘Heb je mijn bericht nog gekregen? Ik hoopte dat je op me wilde wachten zodat ik je gedag kon zeggen.’

‘Ik wil de vrijdagse files voor zijn.’

‘Goed idee.’ Hij keek even naar haar en zei toen: ‘Je bent nog steeds boos.’

‘Jij niet dan?’

‘Ik zou liegen als ik zei van niet.’

De ruzie van de vorige avond lag nog vers in het geheugen. Wat ze elkaar in woede en wrok hadden toegeroepen, leek zelfs nu nog van de muren van de slaapkamer terug te kaatsen, uren nadat ze waren gaan slapen, rug aan rug, allebei een vijandigheid koesterend die maanden op het vuur had staan pruttelen en die nu het kookpunt had bereikt.

Hij zei: ‘Krijg ik ten minste nog punten omdat ik je gedag ben komen zeggen?’

‘Dat hangt ervan af.’

‘Waarvan?’

‘Van de vraag of je me mijn vertrek wel of niet uit het hoofd wilt praten.’

Hij zuchtte en keek weg.

‘Dat dacht ik al,’ zei ze.

‘Emory...’

‘Je had beter op kantoor kunnen blijven en je werk af kunnen maken. Want ik ga, Jeff. Om eerlijk te zijn: ook als ik die langeafstandsloop morgen niet had gepland, had ik tijd voor mezelf genomen. Een nachtje apart slapen zal ons de gelegenheid geven om af te koelen. Als ik morgen erg moe ben van het lopen, blijf ik misschien nóg een nacht weg.’

‘Eén nacht of twee nachten... Ik ga er toch niet anders over denken. De dwangmatige manier waarop jij...’

‘Zo begonnen we gisteravond ook. Ik ga die ruzie niet overdoen.’

Het was haar trainingsschema voor een aanstaande marathonloop dat de ruzie had doen opblazen, maar ze vreesde dat er ernstiger zaken onder schuilgingen. De marathon was het probleem niet. Hun huwelijk wel.

En dat was waarom ze er zo’n dringende behoefte aan had om weg te gaan en na te denken. ‘Ik heb de naam van het motel waar ik logeer voor je opgeschreven.’ Ze knikte naar een vel papier terwijl ze langs het kookeiland liepen.

‘Bel me als je er bent. Ik wil graag weten of je veilig bent aangekomen.’

‘Oké.’ Ze zette haar zonnebril op en deed de achterdeur open. ‘Dag.’

‘Emory?’

Ze bleef op de drempel staan en draaide zich om. Hij boog zich naar haar toe en streek met zijn lippen langs de hare. ‘Wees voorzichtig.’

‘Jeff? Hallo. Ik ben er.’

Na de autorit van twee uur vanuit Atlanta was Emory moe, maar de vermoeidheid was eerder het gevolg van stress dan van de rit. Op een uur rijden van de stad, daar waar ze de afslag naar het noordwesten had genomen, was het verkeer naar het noorden op de Interstate 85 sterk afgenomen. Ze was voor het donker werd op haar bestemming aangekomen, zodat ze iets makkelijker de weg had kunnen vinden in de onbekende stad. Ze lag al in bed in het motel, maar de spanning was nog steeds voelbaar tussen haar schouderbladen.

Omdat ze die spanning niet wilde verergeren had ze overwogen Jeff niet te bellen. De ruzie van de vorige avond was maar een schermutseling geweest. Ze voorvoelde een veel groter gevecht in de toekomst. Bij alles wat ze deed wilde ze het gevecht eerlijk aangaan en niet bij voorbaat dwarsliggen.

En bovendien: als de kaarten andersom hadden gelegen, als hij op

stap ging en niet belde zoals afgesproken, zou ze zich zorgen om hem maken.

‘Lig je er al in?’ vroeg hij.

‘Ik sta op het punt om het licht uit te doen. Ik wil er morgen vroeg uit.’

‘Hoe is het motel?’

‘Eenvoudig, maar schoon.’

‘Ik ga me zorgen maken als je apart moet betalen voor het schoonmaken van de kamer.’ Hij zweeg even, alsof hij wachtte tot ze grinnikte. Toen ze dat niet deed, vroeg hij hoe de autorit was geweest.

‘Wel oké.’

‘En het weer?’

Waren ze afgedaald tot het niveau van weerpraatjes? ‘Koud. Maar dat had ik voorzien. Als ik eenmaal op gang ben, warm ik snel genoeg op.’

‘Ik denk nog steeds dat het een gestoord plan is.’

‘Ik heb de hele route op de kaart nagelopen, Jeff. Het komt wel goed. Bovendien verheug ik me erop.’

Het was veel kouder dan ze had verwacht.

Dat beseftte ze toen ze uit de auto stapte. Natuurlijk lag het uitkijkpunt veel hoger dan Drakeland, het stadje waar ze de nacht had doorgebracht. De zon was al op, maar werd versluierd door wolken die om de bergtoppen hingen.

Dertig kilometer hardlopen op deze hoogte, dat was een uitdaging.

Terwijl ze haar gebruikelijke strekoefeningen deed, beoordeelde ze de omstandigheden. Het was wel koud, maar voor hardlopen een uitstekende dag. Er stond nauwelijks wind. In het bos om haar heen bewogen alleen de boomtoppen.

Haar adem vormde wolkjes die neersloegen op haar zonnebril, dus trok ze de kraag van haar hardloopjack over haar mond terwijl ze nog een laatste keer op de kaart keek.

Het parkeerterrein was aangelegd voor toeristen die voor het nabijgelegen uitzichtpunt kwamen. Het diende ook als centraal punt voor een groot aantal wandelpaden die als spaken van een wiel alle

kanten op gingen, alvorens zich te vertakken in kronkelpaden die kriskras over de bergrug liepen. De namen van de verschillende paden stonden op pijlvormige wegwijzers aangegeven.

Ze zocht en vond het pad dat ze na zorgvuldig onderzoek van de kaart van het nationale park had gekozen, en dat ze op internet nader had bestudeerd. Ze was in voor een uitdaging, maar ze was niet roekeloos. Als ze er niet zeker van was dat ze haar keerpunt én de terugweg zou halen, zou ze het niet proberen. Ze liet zich door het onherbergzame terrein niet afschrikken, dat was gewoon de tegenstander die ze moest overwinnen.

Ze legde haar sporttas in de kofferbak, sloot de auto af en deed haar heuptas om. Daarna verstelde ze haar hoofdband, zette de timer van haar horloge op nul, deed haar handschoenen aan en ging van start.

Emory werd langzaam wakker, maar deed haar ogen niet open, uit angst dat het licht haar barstende hoofdpijn erger zou maken. De pijn had haar uit een diepe slaap gehaald en was zo hevig dat het leek of er een spijkerpistool in haar hoofd werd gebruikt. Ze hoorde iets wat je gewoonlijk niet in een slaapkamer hoorde, maar zelfs haar nieuwsgierigheid kon haar er niet toe bewegen haar ogen open te doen.

Behalve van een stekende hoofdpijn had ze last van een voortdurend kloppende pijn in haar rechtervoet. Ze had hem die ochtend overbelast.

De geur van eten maakte haar misselijk.

Waarom rook het in haar slaapkamer naar eten, terwijl de keukens aan de andere kant van het huis lag? Wat Jeff ook aan het koken was...

Hè? Jeff kookte nooit.

Ze sperde haar ogen open en toen ze niets zag wat ze herkende, schoot ze overeind.

Ze zag wazig en alles draaide. Bijtende gal kwam naar boven in haar keel. Het lukte haar net die binnen te houden. Duizelig viel ze terug op het kussen en ze besepte dat het niet haar eigen kussen was.

En de man die naast haar stond was niet Jeff.

‘Wie ben jij?’ flapte ze eruit.

Hij kwam een stap dichterbij.

‘Blijf bij me vandaan!’ Ze stak haar hand op, met de handpalm naar buiten, al had ze tegen hem geen schijn van kans. Ze was zo zwak als een baby. Hij leek wel een reus.

Maar op haar commando bleef hij staan. ‘Wees niet bang. Ik zal je niets doen.’

‘Wie ben je? Waar ben ik hier?’

‘Je bent veilig.’

Dat moest nog maar blijken. Haar ademhaling was oppervlakkig en snel, haar hart bonsde. Ze dwong zichzelf tot kalmte in het besef dat paniek haar niet verder zou helpen.

‘Hoe voel je je?’ Zijn stem was laag en schor, alsof hij hem een tijdje niet had gebruikt.

Ze keek hem aan, probeerde de verwarrende prikkels in elkaar te passen en te verklaren waar ze was en waarom.

‘Hoe is het met je hoofd?’ Hij wees ernaar met zijn kin.

Aarzelend bevoelde ze het aangeduide gebied; ze kreunde toen haar vingertoppen een bult achter haar linkeroor raakten. Het was alsof ze met een hamer op een gong sloeg. Pijn golfde door haar hoofd. Haar plakkerige haar was aan elkaar gekoekt van het bloed, dat aan haar vingers bleef kleven. Ze zag ook bloedvlekken op het kussen.

‘Wat is er met me gebeurd?’

‘Weet je dat niet meer?’

Ze probeerde het zich voor de geest te halen. ‘Ik was aan het hardlopen. Ben ik gevallen?’

‘Ik dacht dat jij me dat misschien kon zeggen.’

Ze wilde nee schudden, maar werd misselijk van de beweging, die andermaal een vlijmende pijn veroorzaakte. ‘Hoe ben ik hier terechtgekomen?’

‘Ik keek naar je door mijn verrekijker.’

Hij keek naar haar door zijn verrekijker? Dat beviel haar niets. ‘Waar dan?’

‘Vanaf een andere bergkam. Maar ik verloor je uit het oog en toen dacht ik dat ik maar even moest gaan kijken. Je lag bewusteloos op de grond, ik heb je opgetild en hiernaartoe gebracht.’

‘Hier, waar is dat?’

Hij maakte een uitnodigend gebaar: kijk zelf maar.

Iedere beweging van haar hoofd betekende nieuwe pijn, maar ze duwde zichzelf op haar ellebogen overeind. Nadat ze de duizeligheid

even de tijd had gegeven om te zakken, keek ze om zich heen, vooral om te zien of ze snel weg kon komen als dat nodig was.

Er waren vier ramen. En een deur. Eén kamer maar, in feite.

Het bed waar ze op lag stond in een hoek. Een kamerscherm, waarschijnlijk bedoeld om het slaapgedeelte af te scheiden van de rest van de ruimte, stond opgevouwen tegen de muur, die gemaakt was van gespleten boomstammen.

Ander meubilair bestond uit onder meer een bruinleren fauteuil en bijpassende bank. Allebei droegen ze de krassen, plooiën en kreukels die getuigden van decennialang gebruik. Ertussen stond een bijzettafeltje met daarop een lamp met een kap van jute. Deze meubelstukken stonden bij elkaar op een vierkant tapijt met omgezoomde rand.

Er was een open keuken met aanrecht, een gasstelletje, een ouderwetse koelkast en een esdoornhouten tafel met twee olijfgroen geschilderde stoelen met lattenrug. Eén muur werd bijna geheel ingenomen door een open haard. Het vuur maakte het knappende geluid dat ze niet meteen had kunnen plaatsen toen ze wakker werd.

Hij had haar de tijd gegeven de ruimte in zich op te nemen. Toen zei hij: 'Je hebt maar één fles water gedronken. Je zult wel dorst hebben.'

Ze had een droge mond, maar ze maakte zich meer zorgen om andere zaken. 'Was ik bewusteloos toen je me vond?'

'Volkomen. Ik heb een paar keer geprobeerd je bij te brengen.'

'Hoe lang ben ik buiten westen geweest?'

'Ik heb je om half acht vanmorgen gevonden.'

Ze keek op haar horloge en zag dat het tien voor half zeven 's avonds was. Ze schopte de dekens van zich af, gooide haar benen over de rand van het bed en stond op, maar begon meteen te wankelen.

'Oei!'

Hij greep haar bij haar bovenarmen. Ze vond het onprettig dat hij haar aanraakte, maar anders was ze op haar gezicht gevallen. Hij liet haar weer op het bed neer, zodat ze kon zitten. Haar hoofd voelde aan alsof het op ontploffen stond en haar maag draaide zich om. Ze legde een hand over haar ogen omdat alles wat ze zag beurtelings op haar afkwam en zich weer terugtrok, als golvende spiegelbeelden op de kermis.

‘Wil je weer liggen of kun je blijven zitten?’ vroeg hij.

‘Ik blijf wel zitten.’

Voorzichtig liet hij haar armen los. Hij liep naar de keuken en pakte een grote kan water uit de koelkast. Hij schonk een glas vol en kwam het haar brengen.

Ze keek er achterdochtig naar, vroeg zich af of hij haar iets had toegediend. Daterapedrugs waren geurloos, smaakloos en effectief. Niet alleen werd een slachtoffer verzwakt, ook had je last van tijdelijk geheugenverlies. Maar als deze man kwade bedoelingen had, waarom zou hij haar dan verdoven als ze toch al bewusteloos was?

Hij zei: ‘Ik heb eerder geprobeerd je te laten drinken. Je bleef kokhalzen en spuugde het weer uit.’

Dat verklaarde waarom de voorkant van haar shirt vochtig was. Ze was helemaal aangekleed, op haar jasje, handschoenen en hoofdband na. Ook haar hardloopschoenen waren uitgetrokken en stonden netjes naast elkaar op de vloer naast het bed. Ze keek van de schoenen naar de man, die haar het glas aanreikte. ‘Ik weet wel zeker dat ik een hersenschudding heb.’

‘Dat dacht ik ook, want ik kreeg je niet wakker.’

‘Mijn hoofd bloedt.’

‘Nu niet meer. Het stolde vrij snel. Ik heb de wond gedept met waterstofperoxide. Daarom ziet het bloed op je vingers er zo vers uit.’

‘Ik moet waarschijnlijk gehecht worden.’

‘Het heeft behoorlijk gebloed, maar de wond is niet erg diep.’

Had hij dat zelf beoordeeld? Waarom? ‘Waarom heb je het alarmnummer niet gebeld?’

‘Ik zit hier ver van de bewoonde wereld en ik kan niet instaan voor de kwaliteit van de hulpdiensten. Het leek me het beste je gewoon hiernaartoe te brengen en je te laten slapen.’

Daar dacht ze anders over. Iemand die een klap op zijn hoofd had gekregen moest naar een dokter om de schade te laten opnemen, maar ze had de energie nog niet om daarover in discussie te gaan. Ze moest eerst op krachten komen en haar gedachten op een rijtje krijgen.

Ze nam het glas water van hem aan. ‘Dank je.’

Hoewel ze ontzettende dorst had nam ze kleine slokjes, bang dat ze

het weer uit zou braken als ze te snel dronk. Ze voelde zich al iets meer op haar gemak. In elk geval ging haar hart niet meer zo tekeer en ademde ze weer bijna normaal. Ze zou straks haar bloeddruk opnemen – dat kon met haar horloge – maar daar was ze nu nog even niet aan toe. Ze moest het glas met twee handen stevig vasthouden. Dat moest hij hebben opgemerkt.

‘Duizelig?’

‘Ja, behoorlijk.’

‘Doet je hoofd pijn?’

‘Dat kun je wel zeggen.’

‘Ik heb een keer een hersenschudding gehad. Het had weinig te betekenen, ik had alleen zware hoofdpijn, maar dat was al erg genoeg.’

‘Ik denk niet dat dit ernstig is. Ik zie wat wazig, maar ik weet nog welk jaar het is en hoe de vicepresident heet.’

‘Dan ben je beter op de hoogte dan ik.’

Hij bedoelde het waarschijnlijk als grapje, maar er was noch humor in zijn stem, noch in zijn uitdrukking. Hij wekte niet de indruk een man te zijn die vaak en hartelijk lachte. Als hij dat al deed.

Ze nam nog een slokje en zette het glas op het tafeltje naast het bed. ‘Ik dank u voor uw gastvrijheid, meneer...’

‘Emory Charbonneau.’

Ze keek hem verbaasd aan.

Hij wees naar het voeteneinde van het bed. Tot nu toe had ze niet opgemerkt dat haar heuptas daar lag, met nog een paar andere dingen. Een van de pootjes van haar zonnebril was gebroken. Er zat bloed op.

‘Ik zag je naam op je rijbewijs,’ zei hij. ‘In Georgia uitgegeven. Maar met zo’n naam kom je waarschijnlijk uit Louisiana.’

‘Ik kom oorspronkelijk uit Baton Rouge.’

‘Hoe lang woon je al in Atlanta?’

Blijkbaar had hij ook haar adres gezien. ‘Lang genoeg om me er thuis te voelen. En nu we het er toch over hebben...’ Ze vertrouwde haar evenwicht nog niet helemaal, dus schoof ze zittend naar het voeteneinde tot ze de heuptas kon pakken. Behalve de twee waterflessen, waarvan er een leeg was, zaten er twee briefjes van twintig dollar in,

een creditcard, haar rijbewijs, de plattegrond met haar route erop en, wat ze nu vooral nodig had, haar mobieltje.

‘Wat deed je hier eigenlijk?’ vroeg hij. ‘Behalve hardlopen dan.’

‘Daar kwam ik voor. Om te hardlopen.’ Toen het haar voor de derde keer niet lukte haar telefoon aan te krijgen, vloekte ze zachtjes. ‘Ik geloof dat de accu leeg is. Kan ik een oplader van je lenen?’

‘Ik heb geen mobieltje.’

Wie heeft er nou geen mobieltje? ‘Zou ik dan je vaste lijn mogen gebruiken? Ik kan ervoor...’

‘Er is hier geen telefoon. Sorry.’

Ze staaarde hem aan. ‘Geen telefoon?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik bel nooit iemand. Niemand belt mij.’

Ze werd overvallen door de paniek die ze eerder had weten te onderdrukken. In het besef dat ze aan de genade van een vreemde was overgeleverd, werd een verwarrende situatie nu angstwekkend. Opeens schoten er allerlei verhalen over vermiste vrouwen door haar pijnlijke hoofd. Vaak kwam hun familie nooit iets te weten over hun lot. Religieuze fanatici maakten ze tot hun echtgenote. Gestoorde hielden vrouwen gevangen in kelders, hongerden ze uit, martelden ze op onuitsprekelijke manieren.

Ze slikte een plotseling opkomende misselijkheid weg. Zo kalm als ze maar kon, zei ze: ‘Je hebt vast wel een auto.’

‘Een pick-up, ja.’

‘Zou je me dan kunnen afzetten op de plek waar ik vanmorgen mijn auto heb laten staan?’

‘Dat zou wel kunnen, maar...’

‘Ik snap het al. De benzine is op.’

‘Nee, die heb ik wel.’

‘Wat is er dan?’

‘Ik kan je niet naar beneden brengen.’

‘Naar beneden?’

‘De berg af.’

‘Waarom niet?’

Hij stak zijn hand uit. Ze trok de hare snel terug, buiten zijn bereik.